

บทนำ

ปัง!

ปัง ปัง ปัง

“เฮ้ย! เกิดอะไรขึ้นกับลูกกู!!”

บนถนนสายหนึ่งกลางกรุงเทพมหานคร รถยุโรปคันเล็กกำลังเล่นตามคันหน้าด้วยความเร็วเท่าแต่่าคลาน เนื่องจากการจราจรที่ติดขัดมาตั้งแต่ช่วงเย็น แต่แล้วเสียงระเบิดก็ดังขึ้นที่ล้อขวาด้านหน้า ตามมาด้วยเสียงแปลกประหลาดของล้อเสียดสีกับพื้นถนน รถก็เริ่มสั่นน้อยๆ ทำเอาคนขับถึงกับร้องลั่น มือจับพวงมาลัยแน่น จะชะเง้อหน้าออกไปนอกหน้าต่างก็ไม่กล้า

ตอนนี้ที่แน่ๆ คือ นายเรนโคตรลน!!!

สำหรับเด็กหนุ่มอายุสิบแปดปีเมื่อสามเดือนที่แล้ว เพิ่งจะสอบใบขับขี่ผ่านไม่นาน เอารถพอมารถออกถนนได้ไม่ถึงสองเดือนเต็ม เหตุการณ์ยางระเบิดก็เหมือนหายนะดีๆ นี่เอง

ปรี้นนนนน

“เฮีย! อย่าเร่งกู อย่าเร่งกูสิ ต้องทำ‘ไรก่อนวะ”

คนลนทำอะไรไม่ถูก ก่อนที่ความคิดหนึ่งจะแวบขึ้นมาในหัว
เออ ป้าบอกว่าเกิดห่าอะไรขึ้นก็เปิดไฟฉุกเฉินไว้ก่อน

สมองประมวลได้ปั๊บ เรนก็กระแทกปุ่มไฟฉุกเฉินปั๊บ ซึ่ง
เหมือนคันข้างหลังจะเข้าใจความหมาย เพราะเปิดสัญญาณเลี้ยว
แข่งขึ้นไป จนใจขึ้นขึ้น แต่ด้วยความที่รถอยู่เลนกลาง แคมติดมาก
จะให้จอดตายตรงนี้ก็ไม่ได้ คนขับมือใหม่จึงพยายามประคองรถ
ไปข้างทาง แต่...

เปาะแปะ เปาะแปะ เปาะแปะ

“เฮีย!”

เรนอุทานได้เพียงคำเดียวจริงๆ เมื่อฟ้ามืดเข้าเต็ม ปล่อยหยด
น้ำลงกระแทกกระจกหน้ารถดังเปาะแปะ จนอยากจะชูกำปั้นขึ้นฟ้า
ตะโกนถามว่ากูยังช่วยไม่พอใช่ไหม

ตอนนี้รถคันข้างหลังรู้แล้วว่ามီးอะไรผิดปกติกับรถเขา แต่...
ต้องทำไงต่อละวะ!!!

ในเวลาแบบนี้ ทำได้อย่างเดียวเท่านั้น

“ป้าา! ช่วยเรนด้วย”

โทร.หาปะป้าสุดที่รักใน

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เฮือก!

ก่อนที่เรนจะต่อสายหาป้าสุดที่รัก เขาก็ได้ยินเสียงเคาะ
หน้าต่างจนสะดุ้งโหยง แล้วก็หวาดผวามองตัวลั่นเมื่อหันไปเห็น
ผู้ชายในชุดหนังสือดำสนิท สวมหมวกกันน็อกสีดำเล่นลายไฟสีแดง

คร่อมอยู่บนบิกไบค์คันเบ้อเริ่ม ก้มลงมามองด้วยท่าทางดูความ
จนบอกตัวเองว่า...ช่วยแล้ว!

กูเผละไปทำห่าอะไรให้หรือเปล่า!

ถ้าเป็นเวลาปกติ เรนคงเร่งความเร็วหนีแม่ง แต่ในสถาน-
การณ์ที่ลัทธิฉีกขาดกระแทกพื้นถนนดั่งปั๊วะ เขาก็ทำได้แค่น้ำตา
คลอ

ก็อก ก็อก

อีกฝ่ายเคาะแรงขึ้น ขึ้นไปยังล้อรถตัวต้นเหตุ

“%>€!S^>!€¥¥”

“หะ!”

เรนอุทาน เมื่อเสียงที่ลอดเข้ามาในรถอู้จั้นฟังไม่รู้เรื่อง เลย
เผลอกดกระจกลง ตะโกนฝ่าสายฝน

“พี่ว่าอะไรนะ”

พอเขาถาม อีกฝ่ายก็เปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้น เผยให้
เห็นแค่ดวงตาคมกริบยังกับตาเหยี่ยว

“ข้างหน้ามีทางเปียง น้องประคองรถไปจอดตรงนั้น เดี่ยวพี่
ดูล้อให้”

“จริงอะ!!!”

เรนถึงกับเหยียบเบรกจมเท้า สองมือเกาะขอบหน้าต่าง
ท่าตาโต ถามอย่างดีใจ ให้คนมองนิ่งไปนิด แล้วพยักหน้าสองที

“เดี๋ยวพี่ดูหลังให้”

เจ้าของบิกไบค์คันงามว่าแค่นั้น ปล่อยให้เรนประคองรถขึ้น
ไปข้างหน้า แล้วเลี้ยวรถประกบตามข้างหลัง ทั้งยังช่วยเปิดสัญญาณ
ฉุกเฉินบอกคันหลังอีกแรงว่ารถเสีย ทำเอาคนเพิ่งเจอหายนะค่อย

ยิ้มออก แต่ก็หุบยิ้มฉับทันทีที่นึกได้

เดี๋ยวนะ ถ้าถูกจอดแล้วถูกจีล่ะ

หนุ่มเมืองกรุงที่เห็นข่าวจีปล้นในไลน์ที่แม่ส่งมาให้ไม่เว้น
แต่ละวันแอบผวา แต่ก็นึกปลอบใจว่าเขาคงไม่เป็นหนึ่งในนั้น แถม
แถวนี้รถเยอะแยะ มีเรื่องขึ้นมา รับรองว่าชาวลงทวิตเตอร์แน่นอน

เอวาระ ถึงโทร.หาป้า กว่าป้าจะมาก็คงเลยเที่ยงคืนแน่ อย่างนี้
ต้องเสี่ยงกันสักตั้ง

ความคิดของคนที่มองกระจกส่องหลัง แล้วพบว่าเสียบิกไบค์
กันรถคันอื่นให้เขาเบี่ยงซ้ายง่ายๆ จนมือใหม่หัดขับประคองรถไป
ถึงทางเบี่ยงโดยสวัสดิภาพ แม้ว่าเสียงปั๊ปก จะทำให้ประสาทเสีย
ไปบ้างก็ตาม

ตอนนี้จอดรอดแล้ว แต่กูเนี่ยแหละจะรอดจากเสียบิกไบค์มัย

เจ้าของรถแอบเหลือบมองกระจกส่องหลังอีกที แล้วพบว่า
เสียเลื้อหนังกำลังเอาบิกไบค์คันงามมาจอดกันรถคันอื่นให้ด้าน
หลัง เปิดสัญญาณไฟให้รถอื่นที่เลี้ยวมารู้ว่าตรงนี้มีรถเสีย จากนั้น
ก็ก้าวยาวๆ เข้ามาชิดกับด้านข้างคนขับ ก้มลงเคาะกระจกจนเด็ก
หนุ่มสะดุ้ง

“ครับพี่”

“ล้อยางแตก น้องมียางสำรองมัย”

เอวาระ คนดีไม่ไร้เท่าใบพุทรา!

แม้จะไม่ไวใจเสียแก่เท่าไร แต่ในเมื่อเขามอบความปรารถนา
ดีมาให้ ก็ช่างหัวข่าวจีปล้นกับภัยอันตรายที่หม่อมามากรอกหูทุกวัน
ไปก่อน เบนเลยเดินลงมาเปิดกระโปรงท้าย ซี่ให้อีกฝ่ายเห็นล้อ
สำรองกับอุปกรณ์ช่างครบครัน แต่บอกตรงๆ ว่าทำเองไม่เป็น

หรงกนนะ...

ทั้งหมดนี้ของป้าทั้งนั้น

“แบบนี้ใช้ได้มัยฟี่”

“น้องเคยเปลี่ยนยางมาก่อนมัย”

ขว๊บๆ

“ก็ว่าจั้น”

เฮียบ๊ักไบค์พืมพ่า เหลือบมองพ่า

“จั้นน้องไปร่อในรด ฝนทำท่าจะตกหนักกว่าเดิม ตรงนี้ฟี่
ทำให้”

“แต่...”

“ทำไมไม่เป็น อยู่ไปก็เกะกะ”

ก็สอนสิวะ!

เรนก็อยากจะสวนกลับหรงกนนะ แต่พอเห็นสายตาคมที่จ้อง
มา บวกกับสายฝนที่รินรดกลางกระหม่อมหนักหน่วงขึ้น เขาก็จั้น
ปัญญ่าจะเถียง ได้แต่ก้ำวขึ้นรดอย่างว่าง่าย ปล่อยให้ฟี่แกเอา
แม่แรงไปยกรดด้านหน้า แล้วเชื่อมัย จับสองสามที เรนก็รู้สึกว่
รดเขาเผยอหน้าขึ้นอย่างง่ายดาย บอกได้เลยว่โคตรมีอออาชีพ

ซ่า ซ่า...

ทว่าสายฝนก็ยังไม่เป็นใจ จนเรนได้แต่ชะเง้อคอมองอีกฝ่าย
อย่างกังวล ก็ถ้าฟี่แกไม่มีเสื้อหนังกั้นน้ำ กับหมวกกันน็อกสุดเท่
ปานนี้คงเปียกชุ่มโชกไปทั้งหัวทั้งตัวแล้วแน่ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า
ถึงกางเกงที่คงชุ่มถึงข้างใน จนเด็กหนุ่มตัดสินใจป็นไปเบาะหลัง
คว่ำรุ่มออกมาทางนอกรด

ฟี่บ!

“ถึงผมจะช่วยพี่เปลี่ยนล้อไม่เป็น แต่ผมก็ถือร่มให้พี่ไม่เปียกได้นะ...มีอะไรให้ผมช่วยอีกมั๊ย”

เด็กหนุ่มยื่นร่มไปกางบังสายฝนให้ด้วยความเป็นห่วง ก้มหน้าถามคนที่เฝ้าล้อรถเก่าออกมาแล้ว และกำลังเฝ้าล้อสำรองเข้าไปแทนที่อย่างคล่องแคล่ว จนทางนั้นเงยหน้าขึ้นสบตา ซึ่งหากไม่ได้คิดไปเอง เขาคิดว่าเสียบึกไบค์กำลังยิ้ม เพราะแวตาดูอ่อนลง จากนั้นอีกฝ่ายก็ก้มลงอีกครั้ง ถอดหมวกกันน็อกออก

“น้องถือให้พี่ที”

เรนรีบรับหมวกกันน็อกมาอุ้มไว้ด้วยมือเดียว ลอบสังเกตคนที่ก้มหน้าไขนอตให้เข้าที่จนไม่เห็นหน้าตา พบเพียงว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายที่ตัวใหญ่มาก ไหล่กว้างมาก เวลาขยับไขควงที กล้ามเนื้อสะบักนี่เคลื่อนไหวจนเห็นได้ชัดแม้ว่าจะมีเสื้อหนังกุมทับไว้ ผมสีเข้ม แถมยังยาวพอที่จะมัดเอาไว้สวยๆ ที่ท้ายทอย ดูเซอร์ดูเถื่อน และดูแมนจนได้ใจคนมองไปเต็มๆ

ตอนนี้เรื่องถูกจับปลิวหายไปจากหัว มีเพียงความคิดขอบคุณแถม...โคตรเท!

ผู้ชายตัวโตๆ ขยับบึกไบค์ แถมเปลี่ยนล้อเป็นน้ำมันโคตรแมนเลยว่ะ!

เด็กหนุ่มเหลือบไปมองบึกไบค์คันงาม แล้วหันกลับมามองคนที่อาสาเปลี่ยนล้อให้เขาอย่างซึ่งใจ แม้พี่แกจะตาตุ๋ปนิต พุดตรงไปหน่อย แต่เขาจะโชคดีเจอคนดีมาช่วยเหลือแบบนี้สักกี่ครั้งในชีวิตเชียว จนนริมฝีปากได้รู้ปริ่มขยับเป็นรอยยิ้มกว้าง

“ขอบคุณมากนะครีพี่ ถ้าพี่ไม่ช่วย ผมเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าต้องทำยังไง”

“ถ้าจะขับรถก็หัดเรียนรู้วิธีดูแลรถเอาไว้ด้วย อย่าสักแต่ขับ หนหน้ามีปัญหา อย่างน้อยจะได้แก้ปัญหาเองได้ เอาละ เสร็จแล้ว” เรนรู้สึกเหมือนถูกด่า แต่เมื่อรถกลับมาแล่นได้อีกครั้ง เขาก็เลยปล่อยให้คำพูดเหล่านั้นลอยผ่านหู มีเพียงความดีใจจะได้กลับบ้าน ไปอาบน้ำนอนสักที จนพยักหน้าหงิกๆ ฟังคำสั่งสอนแต่โดยดี

ขณะที่อีกฝ่ายก็จัดการถอดแม่แรงออก ยืนขึ้นเต็มความสูง และนั่นทำให้เรารู้สึกว่าเขาตัวเล็กไปจม แต่ไม่ใช่สิ่งที่สะใจใจเขาที่สุด แต่เป็น...ใบหน้าคมที่หันกลับมาสบตา

“...”

“ถอยไปสิหน่อย พี่จะได้เอาล้อนี้ไปเก็บให้”

พี่!

เด็กหนุ่มถอยหลังหนึ่งก้าว ขณะที่ยังจ้องหน้าอีกฝ่ายตาโต ส่วนพี่ก็ไบค์ก็ยกล้อที่ฉีกขาดขึ้นเก็บท้ายรถอย่างทะมัด-ทะแมง จากนั้นก็ยื่นมือมาตรงหน้า

“ขอหมวกกันน็อก”

หากแต่เรนหลุดออกมาได้แค่...

“หล่อสัส!”

เด็กหนุ่มมั่นใจว่าต่อไปเป็นเดือนคณะปีนี้มามอง ก็อุทานแบบเดียวกัน!

พี่ไบค์โคตรเซอร์ที่มีผมยาวจนมัดไว้ที่ท้ายห้อยได้ไม่เพียงแค่สูงเท่านั้น พอถอดหมวกกันน็อกนี่มึงเอ๊ย! ตาคมยังกับเหยี่ยวที่เห็นตอนแรก พอประกอบเข้ากับคิ้วเข้ม จมูกอย่างโด่ง แล้วกริ้มฝีปากบาง ภายในกรอบหน้าคมที่มีโรหนวดจางๆ มันออกมาดูดีเสียจนอยากตะโกนให้ลั่นโลกว่า ต้องเสียเท่าไร ถึงจะได้

ความหล่อเข้มแบบนี้มาครอบครอง

ถ้าหล่อแบบนี้ะมี จีบสาวไหนก็ติด

“ขอบใจ”

คนอยากหล่อรู้สึกตัวทันควันว่าเพิ่งหลุดเพ้อออกมา ได้แต่ตะครุบปากตัวเองเสียงดังเหมือนโดนตบ เหลือแค่ดวงตาเล็กลึกที่เพิ่งรู้ตัวว่าไปชมคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอครั้งแรก แถมเพื่อซะเหมือนเพื่อนสาวในคณะเวลาเจอหนุ่มหล่อ และนั่นก็ทำให้คนหน้านี้เผยรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจ...กระตุก

“ขอบคุณสำหรับคำชม แล้วฟឹก็ขอนี้คืน”

กึก!

เรนตัวแข็งทื่อ เมื่อใบหน้าหล่อเหลาที่นึกอยากได้มาประดับหน้าตัวเองโน้มน้าเข้ามาจนแทบจะขีดแถม ตกใจจนเกือบจะผลักรอกอีกฝ่าย ถ้าไม่ใช่เพราะมือใหญ่เลื่อนมาตึงหมวกกันน็อกคืน ขณะสายลมที่พัดมาพร้อมกับสายฝนก็พากลิ่นน้ำหอมแบบสปอร์ตแมนลอยเข้าเต็มจมูก จนเด็กหนุ่มรู้ตัวเลยว่าเขาเผลอหลบตา

หลบทำไมไม่รู้ รู้แต่ว่าข้างในอกนี้สั่นฉิบหาย

ที่สุดหล่อกลับไปยืนตัวตรงอีกครั้ง แล้วสวมหมวกกันน็อกเข้าที่ นั่นแหละที่พอจะทำให้เรนหายใจหายคอคล่องขึ้นบ้าง

“ส่วนน้องก็อย่าเอาล้อรถไประเบิดเล่นข้างทางอีกล่ะ รีบกลับได้แล้ว ฝนตกแบบนี้ เดี่ยวจะไม่สบาย” คนฟังรีบพยักหน้าไวๆ แต่ละล้าละล้งว่าควรจะรอพี่เขาไปก่อนดีมัย

“ขึ้นรถสิ เร็ว พี่จะได้รีบไปเหมือนกัน”

“ครับๆ ขอบคุณนะครับ”

เรนรีบกุญแจขึ้นรถตามคำสั่ง ยัดร่มเปียกๆ ไว้ที่วางเท้าข้าง

คนขับ เหลือบมองกระจกส่องหลังอีกที แล้วพบว่าพี่ตัวสูงขึ้นไป
คร่อมเหนือบิ๊กไบค์คันงามแล้ว แต่ยังไม่ไป ซึ่งถ้าเขาไม่ได้คิดเอง
เออเอง ดวงตาด้านหลังหน้ากากหมวกกันน็อกกำลังมองตรงมา
ที่รถของเขา ขณะที่สายฝนยิ่งตกหนักขึ้น จนรู้เลยว่าถ้าเขาไม่ไป
ก่อน พี่พลเมืองดีก็คงยังไม่ไปเหมือนกัน ดังนั้นเลยรีบสตาร์ทรถ
แล้วบังคับให้มันแล่นออกไปด้วยแรงแท่ที่พรววิบวับ ปากกลั่นยิ้ม
ไม่อยู่

เด็กหนุ่มมองกระจกส่องหลังอีกที แล้วพบว่าอีกฝ่ายยกมือ
ขึ้นทำนองลา จากนั้นก็เร่งเครื่องบิ๊กไบค์สุดเท่ไปทางเบี่ยงออกทาง
คูขนาน แล้วแล่นจากไป ส่วนเขาน่ะเหรอ...

“เท่ฉิบหาย!!!”

ทำได้แค่ตะโกนลั่นรถอย่างตื่นเต้น รู้สึกว่าเพิ่งเห็นพระเอก
ขี่ม้าขาวตัวเป็นๆ ก็ครั้งนี้ แต่นี่เท่กว่า เพราะพระเอกปี 2018 ขับ
บิ๊กไบค์ Ducati เลยเชียวนะ!!!

ผู้ชายอะไรวะ โคตรเท่เลย!

ตอนที่ 1

วันที่พายุเข้า

“มืงมมมม มืงไถ่ยนกูมืย พี่เขาเก้อบหายเลยสัส ตอนแรกกูวิ
กลัวสุดๆ ที่ได้ยินเสียงยางระเบิดดังปัง แถมยังมีใครไม่รู้มาเคาะ
หน้าต่าจนคิดว่า เหี้ยแล้วไง! กูจะโดนแทงแล้วรูดทรัพย์มัย แต่
นอกจากพี่แกจะมีน้ำใจ ฝีมือขั้นเทพ จับสองทีก็เปลี่ยนล้อรถให้กูได้
แล้วนะ หน้าต่าจี้ก็...”

“หล่อวัวตายควายล้ม พระเอกเกาหลิชิดซ้าย ยังกับเทวดา
ถูกถีบลงมาเกิด”

“อ้าว! มืงรู้ได้ไงวะ”

“รู้สิวะ! กูฟังมาสามรอบแล้ว แคมแต่ละรอบ มืงอัฟเกรดชะ
กูนึกว่ารอบนี้พี่บ๊ิกไบค์อะไรของมืงจะไม่ใช่คนแล้วไอ้เรน”

เรน หรือ นายวาเรน บั๊ยกปากขัดใจทันทีที่ถูกเพื่อนขัด แต่ดู
เหมือนเพื่อนสนิทจะไม่สนใจไยดี เพราะก้มหน้ากลับไปอ่านการ์ตูน
ในมือถือต่อหน้าตาเฉย จนคนที่อยากระบายความประทับใจอีก

สักยี่สิบสามรอบกระโดดมานั่งยองๆ หน้าโต๊ะเลกเชอร์ของเพื่อน
สองมือเกาะขอบโต๊ะ จากนั้นก็เริ่มเขย่า

“ไ้สกาย มึงฟังกูหน่อยสิ กูอยากเล่าอะ กูอยากเล่า”

“มึงรู้ตัวมัยว่าน่ารำคาญ”

“แล้วมึงรู้ตัวมัยว่าใจร้าย”

“เออ กูใจร้าย งั้นมึงก็ไประบายกับคนอื่นไป!”

พอเพื่อนไล่ เด็กหนุ่มก็ยิ่งเขย่าโต๊ะแรงขึ้น อยากเล่าเรื่อง
เสียบ๊ิกไบค์เต็มที แต่ชักหมั่นไส้ไอ้เพื่อนใจเย็นของตัวเองที่มีการ
หันหน้าไปทางอื่น เอียงหน้าหลบ ตามองแต่หน้าจอโทรศัพท์
มือถือ แถมพอจะแย่งเพื่อเรียกร้องความสนใจ มั่นดันรู้ทัน เอามือ
มายันหัวเข่าอีกนั่นะ

“ไ้สกาย!”

“ว่า?”

“มึงมันเพื่อนใจร้าย”

คนใจร้ายหันมาสบตา แล้วเอ่ยประโยคที่ทำร้ายจิตใจยิ่งกว่า

“กูเข้าใจเลยว่าทำไมมึงหน้าตาก็ดี แต่จีบสาวไม่ติดสักที”

“ไ้สส! อย่าซ้ำเติม!” วาเรนโอดครวญอย่างเจ็บปวด นี่ถ้า
ลงไปดินกับพื้นได้คงทำไปแล้ว ขณะที่ตัวต้วค้อมมองเพื่อนอย่าง
เคืองๆ ไม่ได้เินขนาดให้สกายมาแปลภาษาไทยเป็นภาษาไทยอีก
รอบ ก็เพราะนิสัยช่างดีของเขาเนี่ยละที่สาวๆ บอกว่า...รำคาญ
ค่ะ

ไม่ใช่ว่าผู้หญิงชอบคนเอาใจใส่หรอกวะ ก็เนี่ย เอาใจใส่ทุก
อย่าง ถามสารทุกข์สุกดิบสารพัด โยนหาแทบทุกนาทิจึงแถมมีเรื่อง
อะไรก็เล่าให้ฟังหมด มันน่ารำคาญตรงไหน แบบนี้เขาเรียกว่า

เอาใจใส่ไว้ย่ะ ไม่มีใครเก่งภาษาไทยเหมือนลูกคน

พอเพื่อนออกอาการรอน สกายก็ถอนหายใจ ยอมเก็บมือถือเข้ากระเป๋า มองตรงไปยังคนที่อมลมแก้มพอง อดไม่ได้ที่จะกวาดสายตามองตั้งแต่ขาค้นคว้าจนจมูก ซึ่งก็เหมือนกับทุกครั้งที่สกายยืนยันว่าอีกฝ่ายเป็นคนหน้าตาดี ก็เล่นตาโตแถมลูกตาดำนี้ใหญ่กว่าพวกที่ใส่ปีกอ้าย จมูกก็กำลังน่ารัก ปากสีแดงๆ แถมยังผิวขาวจืดตามประสาคนที่มีเชื้อสายจีน พอรวมกับรูปร่างเพรียวๆ บางๆ กับความสูงเกือบบๆ ร้อยเจ็ดสิบ มันก็ทำให้พวกผู้หญิงเหลียวมองตามหลังได้ แต่...

“เออๆ จะเล่าอะไรก็เล่ามา”

“จี้ล๊ะ ภูรู้ว่ามึงเพื่อนกู! มึงฟังนะ เมื่อวันก่อน รถกูยางระเบิดวะ เสียงดังปังเลย รถนี่เซแฉ่ๆ ภูนึกว่ากูจะไปยมโลกซะแล้ว แต่ที่กูรอดมาได้เนี่ยเพราะดวงล้วนๆ มีพระเอกขี่ม้าขาวมาช่วยวะมึง ตอนแรกภูนึกว่าโจรปล้นธนาคาร ก็เล่นไล่หมวกปิดหน้าปิดตา แต่พอคิดไปคิดมา โจรที่ไหนซี้ดูคาติคันเป็นล้านวะ แถมพอถอดหมวกออก แม่เงี้ย! หล่อโคตรพ่อโคตรแม่เลยมึง แถมเทนิบหาย ยกล้อเส้นใหญ่ลงจากหลังรถภูหน้าตาเฉย แคมทำยกนี้...”

มันคงหาสาวได้สักคน ถ้าไม่ใช่เพราะเป็นคนพูดมาก ช่างคือที่จะเอาให้ได้อะนะ แบบนี้มันหาผัวมาเอาใจฟังเรื่องเล่าของมันยังง่ายกว่าหาเมียเลย

สกายคิดพลางเท้าคาง พยักหน้าหงิกๆ ทั้งที่เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา เพราะวันนี้น่ะรอบที่ห้า แต่วันที่เกิดเรื่องนะ ไร่เรนโธรมาตอนเที่ยงคืน แคมเล่าละเอียดยิบ กว่าจบก็ตีสองเศษ ใส่รายละเอียดยิบชนิดที่อยากถามมันเหลือเกินว่า ถ้าจะปลื้มเขา

ขนาดนี้ ทำไมไม่ขอเบอร์ไว้เลยละ

ไม่สิ ไม่ต้องถามก็รู้เนี่ยว่าไอ้เรานจะตอบว่าไง...เออ ทำไม
มึงเพิ่งทักวะ ภู่น่าจะขอเบอร์พี่เขาไว้...มันต้องเป็นเงี๊ยะ

“คุยอะไรกันอยู่เหอ”

หวับ!

“เปิ้ล!”

ทันใดนั้น คนที่กำลังเล่นน้ำไหลไฟดับ บรรยายท่าไขนอต
ยางรถยนต์ประหนึ่งควบอยควงปิ่นก็หุบปากจับ เมื่อเสียงทักดัง
ขึ้นจากด้านหลัง ซึ่งพอเรนหันไปมอง เห็นว่าเป็นใคร เด็กหนุ่มก็
รีบยืนตัวตรง ร้องเรียกสาวน้อยในชุดนักศึกษาด้วยน้ำเสียงยินดี

สกายยืนยันว่าเขาเห็นมันล่าหางริกกๆ ให้เขาด้วย

ผู้หญิงตรงหน้าซึ่งกำลังส่งยิ้มให้พวกเขาคือสาวสวยอันดับ
ต้นๆ ของรุ่นที่เกือบจะได้เป็นดาวคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และ
ผู้หญิงคนนี้แหละที่เรนพยายามจีบมาสองเดือนเต็มตั้งแต่เริ่ม
เทอมสอง แต่ไม่เพียงสาวเจ้าจะไม่มีใจให้ สายตาที่มองมาลือว่า
เอ็นดูเอ็นดู

คนใจเย็นจึงพินิจเสียบๆ เลยว่าจบที่เพื่อน เขาให้มากที่สุด
แค่น้อง แห้วแดกแน่นอน

“เปิ้ลมีอะไรกับเราหรือเปล่า”

“เปล่าอะ เรามีกับกาย”

“เฮ้ย! นี่มึงคิดดีทำยคร้วเพื่อนเหอวะ!”

ดีทำยคร้วเขาใช้กับคนที่มีความสัมพันธ์เกินเพื่อน แต่มึงนะ
เป็นได้แค่หมาวิ่งไล่เห่าเครื่องบิน

สกายมองตอบเพื่อนเช่นนั้น ก่อนจะหันกลับไปหาสาวสวย

“เปิ้ลมีอะไรหรือเปล่า”

“เรื่องกิจกรรมรุ่นเดือนหน้านะ กายมีแบบฟอร์มเอกสาร
เก่าๆ ของพวกรุ่นพี่มัย เราไม่อยากไปขอเอง ชี้แจงเจอฟีลัม เดียว
โดนด่าอีกว่าแค่นี้ก็ 모르จักทำเอง ช่วงนี้อารมณ์ไม่ดีด้วย งานสุม
นะ” คนมีพี่ชายในสโมสรคณะว่าเช่นนั้น แบบที่คนฟังพยักหน้า
หงิกๆ

“น่าจะมึนนะ เมื่อเดือนที่แล้วเจอฟีฟายู เลยได้พวกแบบฟอร์ม
เอกสารสำคัญๆ มาหมดเลย” รองประธานรุ่นของปีหนึ่งตอบ แต่
สิ่งที่ทำให้หญิงสาวพุ่งเข้ามาคว้าขอบโต๊ะเหมือนจะไม่ใช่เรื่องที่ขอ
ในตอนแรก แต่เป็น...

“กายเจอฟีฟายูด้วยหรอ! ฟีฟายูคนนั้นอะนะ!!!”

“ถ้าหมายถึงฟายูคนนั้น ก็น่าจะฟายูเดียว”

“จริงอะ! เจอได้ยังไง พี่เขาจบไปแล้วนี่ อิจฉาอะ เราก็อยาก
เจอ!” เปิ้ลร้องอย่างตื่นเต้น ขณะขยับหน้าเข้ามาชิดเพื่อน ชนิดที่
เรนเองก็ตากระตุก อยากจะเข้ามาจับแยกหรือ แต่กลัวโดนสาว
ด่า ทั้งที่นึกสนใจขึ้นมาทันทีที่ไอ้ฟีฟายูอะไรนี้ทำให้สาวที่หมายตา
ตื่นเต้นได้เพียงนี้

“เปิ้ล ไกลไป”

“แหะๆ โทษที เราตื่นเต้นมากไปหน่อย”

“ไม่เป็นไร เราเข้าใจ”

“แต่กูไม่เข้าใจอะ ฟายูคือใคร”

ขวับ!

พอเรนถามจบ สายตาทั้งสองคู่ก็หันมามองเป็นตาเดียว
แถมยังมองแบบประณามหยามเหยียดว่าไปนอนหลับอยู่ในซอก

ตึกมาหรือไง ถึงไม่รู้จักพี่พายุคนที่ว่า ซึ่งก็อยากจะอ้าปากไว้อยู่
หรือก แต่...

“พี่พายุคนที่พวกอาจารย์ชอบพูดถึงบ่อยๆ ในคาบไ้ คนที่
ได้รางวัลชนะเลิศงานประกวด AsiaStar Award แถมยังเป็น
ตัวแทนประเทศได้ส่งงานเข้าประกวดในระดับ World Star ได้ที่
สองเชียวนะ ที่สอง แถมที่ได้ที่สองเพราะมีข่าวว่าต้องช่วยงานที่
บ้านจนไม่มีเวลาทุ่มให้งานประกวด”

“คนที่เป็นประธานคณะเราสามปีซ้อน พวกสโมฯ ทุกคนรู้จัก
พี่พายุกันทั้งนั้น เขาว่างานอะไรที่ผ่านมือพี่พายุ ออกมาเนียน
ทุกงาน อ้อ! แถมยังเป็นเดือนมหา’ลัยตอนอยู่ปีหนึ่งด้วยนะ”

“นั่นแหละที่สำคัญ เพราะพี่เขาหล่อมากกกกกก”

เปลืองเสียงวิ๊ววิ๊ว ยกสองมือขึ้นจับแก้มอย่างปลื้มปริ่มสุดๆ
มาดเมิดขาดกระจุย

“เรนึกตูลิ พี่ชายเราไม่เคยชมใครให้ฟังยังปลื้มพี่พายุแทบ
เป็นแทบตาย เล่าเรื่องพี่พายุกรอกหูเราตั้งแต่เข้ามาปีหนึ่ง แล้วนี่
ตอนนี้พี่ส่มอยู่ปีสี่แล้ว เรื่องเดียวที่ทำให้พี่เรายอมโงหัวขึ้นมาจาก
งานคือการชวนคุยเรื่องพี่พายุเลยนะ ที่เราอยากมาเรียนที่นี่เหมือน
พี่ก็เพราะพี่พายุที่พี่เล่าให้ฟังเนี่ยละ เสียตายที่พอเข้ามา พี่เขาก็จบ
ไปแล้ว” คนพูดว่าอย่างเสียตายสุดๆ และนั่นก็ทำให้เรนเพลอ...

“พี่ชายเปลื้เป็นเกย์ปะ ชื่นชมอะไรนักหนาอะ”

ชวylละ!

คน (แอบ) หึงหลุดปากอย่างไม่น่าให้อภัย ซึ่งทำให้หญิงสาว
ตวัดสายตามามองอย่างไม่เชื่อสายตา ขณะที่บรรยากาศรีนเริงใน
ตอนแรกกลายเป็นมาคุเต็มขั้น ทำเอาคนพูดเก่งเองก็แก้ตัวไม่ออก

ก็มันหลุดหิดนี้หว่า อะไรจะปลื้มหมอนั่นขนาดนั้น แอ้มไอ้เพื่อนสนิทพูดน้อยก็เลือกชมเปาะไม่ขาดปาก ทีเพื่อนมันไม่เห็นขมจีเลย

คนที่แปลงร่างเป็นหมาหัวเน่าเลื้อบไปมองสกาย และนั่นก็ทำให้รองประธานรุ่นถอนหายใจเสือก

“กูว่า ถ้าฟีลัมเป็น มึงก็เป็นก่อนแล้วละไอ้เรน เมื่อกีมึงยังชมเฮียบ๊ิกไบค์ไม่ขาดปากอยู่เลย อีกนิดกูก็นึกว่ามึงอยากได้เขาเป็นผัวแล้ว”

“เฮ้ย! กูแค่ชื่นชมโว้ย!”

“เออ งั้นพวกกูก็แค่ชื่นชมพี่พายูเหมือนกัน...อย่าถือสาอะไรไอ้เรนเลยเปิ้ล ช่วงนี้มันปากเปราะ” สกายแก้สถานการณ์ให้ อย่างที่เรนเองก็ค้นปากยิบๆ อยากรจะตอบโต้ได้อยู่หรอก แต่เห็นสาวเจ้ามองมา เขาก็ทำได้แค่ไหล่ห่อ ซ้อนตามองอย่างอ้อนๆ ทำนองยกโทษให้ผมเถอะ

“ช่างเหอะ เราไม่ได้โกรธที่เรนว่าฟีลัมเป็นเกย์หรอก ตรงกันข้ามต่างหาก”

“หืม?” เรนทวนถาม

“ก็ถ้าพี่พายูจะเอาฟีลัม เราจะยกพี่ขายให้เลย แต่ที่เราเคืองเพราะเรนพูดเหมือนพี่พายูไม่น่าชื่นชมต่างหาก...ยังงี้ถ้าได้แบบฟอร์มแล้วส่งเข้าไลน์เราได้เลยนะกาย” เปิ้ลว่ารวดเร็วจบ แล้วร่างบางก็หมุนตัว ก้าวฉับๆ ตรงดิ่งไปยังกลุ่มสาวๆ ด้านหน้า ปล่อยให้เรนยกมือค้างกลางอากาศ

นี่กูไม่มีโอกาสแก้ตัวเลยสินะ

“กูมีสองคำจะบอกมึงวะเรน” สกายยื่นหน้ามาข้างหูเพื่อน

ที่กำลังมองสาวสวยตาละห้อย แล้วเน้นหนัก

“นกวะ”

“ไอ้เหี้ยกาย!!!” คนฟังแทบจะพุ่งกลับมาเขย่าคอด้วยสีหน้า
แค้นเคือง แต่ที่แค้นยิ่งกว่า...ไอ้พี่พายุ!

ไม่รู้ละว่าเด่นดังมาจากไหน แต่อย่าให้เจอนั่นนะมึง กูจะ
ด่าให้ยับเลย หน้อย มึงหล่อยังงี้ก็สู้เสียบ๊ักไบค์ของกูไม่ได้หรอก!

กลุ่มเมฆสีดำทะมึนเคลื่อนตัวมาปกคลุมทั่วกรุงเทพมหานคร
ปล่อยสายฝนเย็นบาดผิวลงมารินรดพื้นดินด้านล่าง สายฟ้าแลบ
แปลบปลาบ ตามมาด้วยเสียงก้องคำราม ขณะที่สายลมก็พัด
กระแทกหน้าต่างร้านอาหารดังกึกๆ

อย่างนี้ไม่ใช่แค่ฝนตก แต่เขาเรียกพายุเข้า แถมมาเข้า
วันนี้ซะอีก

“เฮ้า พวกน้องไม่กินหน้อยเหร่อ”

“หนูไม่กินเหล้าคะพี่”

“ผมขับรมาครับ”

“เอาน่า นิดนึ่ง”

วันที่เหล่าสายรหัสนัดรวมตัวกันมาเลี้ยงรุ่นน้องปีหนึ่ง ไม่ใช่
แค่ตั้งแต่ปีห้าลงมาด้วย แต่ปีนี้ก็มีกระทั่งสายรหัสเมื่อยี่สิบปีก่อน
แบบนี้จะไม่ให้เรนเกร็งได้ยังไงละ ดีที่พวกเขานัดกันที่แบบสายนิด
เลยมีเพื่อนร่วมรุ่นมาด้วย แต่หากถามเรื่องระดับความสนิทให้
ศูนย์ถึงสิบ เด็กหนุ่มให้ติดลบเลยเฮ้า

เขากับเพื่อนที่อยู่สายโคเดียวกันเป็นเพื่อนคนละกลุ่ม แม้
จะเรียนด้วยกันมาสองเทอมแล้ว แต่ก็แทบไม่ได้คุยกันเลย แถม

อีกฝ่ายเป็นผู้หญิงที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์ พวกรุ่นพี่เลยมาคะยั้นคะยอให้เขากินแทน ซึ่งถ้าไม่ได้ขับรถมาก็อยากจะกริบอยู่หรอกนะ

“อย่าไปแกลังน้องมันสิ เดี่ยวก็โดนเด็กด่าหрок”

“เฮียพี่ ผมไม่กล้าหрокครับ” เบนรีบแย้ง สายหน้ายื่นยันว่าไม่กล้าล่วงเกินสายรหัสที่เคารพรัก จนพวกรุ่นพี่หัวเราะครืนกันขึ้นมา

“ไม่ๆ พวกพี่ไม่ได้หมายถึงเบน หมายถึงเจ้าเด็กอวดดีอีกคนต่างหาก”

“ว่าน้องมันอวดดี ได้ข่าวว่าตอนมันเรียนจบ แย่งตัวมันไปทำงานกันฉิบหายเลย”

“อ้าว! ใครก็รู้ว่ามันเป็นเพชรน้ำงาม พุดแล้วก็เสียดาย มันปฏิเสธข้อเสนอหมดเลย”

“เออ ทำไมวะ ได้ข่าวว่าพี่เสนอเงินเดือนให้มันสูงกว่าเด็กจบใหม่โขเลยนี่”

เบนมองชายชวาวอย่างสนใจ เพราะดูเหมือนทั้งโຕะกำลังหันมาสนใจบทสนทนาี้ แถมพี่ที่บอกว่าเสนอเงินเดือนอะไรนั้นก็ป็นสถาปนิกรุ่นใหญ่ระดับหัวหน้า ก่อนหน้านี้ได้ยินพี่เขาเล่าว่าเงินเดือนเท่าไรก็ยังมีแอบสะดุ้ง จนชักสงสัยว่ากำลังพุดถึงใครกันอยู่ ขณะที่พี่แกก็หัวเราะออกมาเสียงดัง ตาพราวด้วยความขบขัน

“มันบอกไม่ยากป็นเด็กเส้นวะ”

เท่านั้นแหละ เสียงหัวเราะก็ดังครืนขึ้นมาทั้งวง

“โอ๊ย! อย่างเจ้าเด็กนั่นถึงจะเส้น ก็เส้นคุณภาพละวะ”

“ก็สมเป็นมันดินะพี”

“พูดอื่กกก็ถูกอื่กก เคยอื่ใครที่ไไหน”

“อวดเก่งฉิบหาย แต่พวกมึงก็รักมันฉิบหายเหมือนกัน”

“มันเป็นเจ้าชายเลยเชียวนะ ใครจะเกลียดมันลง”

ท่ามกลางบทสนทนาที่กำลังครึ้นเครง คงมีเพียงวาเรนคนเดียวที่กำลังทำหน้าหมางง เพราะแม้แต่เพื่อนร่วมรุ่นยังเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า ฟังพวกรุ่นพี่อย่างตั้งใจ แล้วด้วยความเป็นคนไม่เก็บข้อสงสัยนาน เขาเลยสะกิด

“พี่ๆ พี่พูดถึงใครอะครับ”

“อ้าว! เรนไม่รู้จักคนดังหรอ”

“พอเรนเข้าปีหนึ่ง พี่เขาก็จบไปแล้วนะครับ” พี่ปีห้าเป็นคนแก้ตัวแทน

“แต่ได้ข่าวว่ามันยังวนเวียนอยู่ที่คณะบ่อยๆ นี่ อาจารย์อยากให้มันรับทุนต่อโทจะเป็นจะตาย แต่เห็นว่าปฎิเสธ”

“ก็มาบ้างครับ แถมมาถูกเวลาทุกครั้งเลย หนก่อนได้ข่าวว่าพวกสโมฯ ปวดหัวกับบคณะเพราะเคลียร์กันไม่ลง พี่แกมาทีเดียว เรื่องจบภายในครึ่งชั่วโมง ช่างนอกเขาเรียกกันว่าเจ้าชายแห่ง'ดาปัดย์' แต่พวกสโมฯ มันแอบเรียกกลับหลังว่าเทพผู้โปรดสัตว์บูชากันเหนือหัวทุกคน”

“ขนาดนั้น?”

“เออ ขนาดนั้นแหละพี”

“จ้ะเดี๋ยวมันมาแล้วต้องแซ่”

เรนหันไปมองสภาพอากาศภายนอกร้านแล้วยิ้มแหย เพราะหากเขาไม่เข้าร้านก่อนพายุมา เขาคงโทร.มาขอโทษแล้ว

กลับไปนอนตีพุงอยู่บ้านแล้ว แต่ก็อีกนั่นแหละ คิดอีกทีใครจะกล้า
เขาปีหนึ่ง นี่สายรหัสทุกรุ่น ขึ้นทำให้รุ่นพี่ไม่พอใจ เส้นทางอนาคต
นี้รับหรือเห็นๆ ขนาดรุ่นพี่ที่พูดถึงนี้ท่าทางจะเก่ง คงไม่แคร์หรอก
ทำไมกูอดนึกถึงไอ้พี่พายุอะไรนั่นไม่ได้วะ

ทันใดนั้น เรื่องที่คุยกับเพื่อนเมื่อสัปดาห์ก่อนก็แวบเข้ามา
ในหัว แต่ว่าเรณก็ส่ายหน้า บัดมันออกจากใจ ในเมื่อแต่ละรุ่นมี
กันตั้งเท่าไร คงไม่ขวยมาเจอคนที่เกลียดชังหน้าตั้งแต่ได้ยินชื่อ
ครั้งแรกหรอก

เปรี้ยว!

“วร้าย!”

“ตกแรงน่าดูเลย”

สายฟ้าฟาดเปรี้ยวเสียงดัง สายฝนพัดกระหน่ำโหมเข้ามา
ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด จนเด็กหนุ่มอดสงสัยไม่ได้ว่าจะได้กลับบ้าน
กี่โมง

“พายุโหมขนาดนี้ สงสัยฟ้าเป็นใจเปิดม่านต้อนรับคนมา
สายชะละมั้ง”

ปัง!

วาเรนสะดุดกับคำพูดของรุ่นพี่คนหนึ่ง แต่เขาสะดุ้งโหยง
มากกว่า เมื่อจู่ๆ ประตูร้านที่อยู่พอดีสายตาเปิดดวงออกเสียงดัง
พร้อมกับสายฟ้าที่ฟาดเปรี้ยวเป็นฉากหลัง ดูน่ากลัวเสียจนตัวสั่น
ขึ้นมาชั่วแวบหนึ่ง แต่ความกลัวนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นตกตะลึง และ
ความตกตะลึงนั้นก็ทำให้อ้าปากกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ

ตอนนี้แสงไฟส่องให้เห็นหน้าของลูกค้าที่ก้าวเข้ามาใหม่
และนั่นแหละที่ทำให้เรณเกือบจะผุดลุกขึ้นมาชี้หน้า

ผู้ชายคนที่กำลังขี้ผมยาวประบ่าลวกๆ ปาดน้ำที่เกาะพรwabนใบหน้าหล่อเหลาทั้ง แล้วปิดไล่น้ำที่ขึ้นเต็มช่วงบ่าของเสื้อเชิ้ตสีอ่อนดูคุ้นเคยมาก เหมือนเพิ่งเจอกันเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เพียงแต่วันนี้ไม่มีหมวกกันน็อกสุดเท่ มีเพียงใบหน้าคมคาย ไม่มีเสื้อหนังสีเข้ม มีเพียงเรือนกายเชิ้ตที่เห็นแวบๆ ผ่านเสื้อเปียกน้ำ แต่เรนจำได้

“อ้าว พรบมือให้คุณพายที่พาพายมาให้พวกเราหน่อยเร็ว”

หะ! พาย

เรนเกือบจะลุกขึ้นแล้ววิ่งไปหาผู้มีพระคุณแล้วนะ ถ้าไม่ใช่เพราะฟีนั่งขวางๆ แฉ่วเสียงดัง จนหันกลับมามอง แล้วก็เหลียวกลับไปอีกครั้ง เมื่อความจริงกำลังกระแทกเข้าเต็มหน้า

“มาสายสุดเลียงนะเจ้าพาย”

“อ้อพาย รู้มัยว่าเขานัดกันที่โมงกียาม นี่เขาจะกลับกันหมดแล้ว”

“หวัดดีครับพี่พาย โห! ขนาดเปียกๆ ฟีนยังหล่อเหมือนเดิมเลย”

“แต่ฟีนไม่ต้องเอาพายมาสมซื้อก็ได้นะ แล้วพวกผมจะกลับไงละ”

คราวนี้แหละ พาย พาย และพาย บินว่อนรอบหัวของเรนเลย อีกทั้งเพื่อนสาวร่วมรุ่นที่นั่งอยู่อีกฝั่งก็ลุกขึ้นทันที แฉมก้าวไวๆ เข้าไปหาคนมาใหม่ ยกมือไหว้ด้วยท่าทางอ่อนน้อม ผิดกับแม่สาวขี้เปื้อนที่กอดมือถือนึกๆ เมื่อครู่ลึบโลก

ปัง!

“พี่คือพาย!!!”

ทันใดนั้น เรนก็กระแทกฝ่ามือลงบนโต๊ะดังปัง ผุดลุกขึ้น ตะโกนถามเสียงดัง จนทุกสายตาทันมามองเป็นตาเดียว รวมทั้งคนดังที่มาสายด้วย

คราวนี้ตาสบตา จนเรนคิดว่าอีกฝ่ายจำเขาได้ชั่วริมฝีปาก ก็กำลังจะยกขึ้นอย่างยินดีแล้ว แต่...

“ใช่ครับ พี่ชื้อพายุ แล้วน้องเป็นใคร”

วินาทีนั้น วาเรนก็ได้ยินเสียง เพล้ง! ดังสนั่นหวั่นไหวเลย เสียวละ

เนี่ยนะพี่พายุ เนี่ยนะ คนนี้อะนะ!

เรนแทบจะยกมือมากัดเล็บแก้เครียด หลังจากไข่ม้นปิดหน้า ไปสามนาทิตั้งๆ เพราะเขาดันแสดงท่าทีว่ารู้จักอีกฝ่าย แต่พอทางนั้นจำไม่ได้ ก็อาจจนแทบจะมุดโต๊ะหนี ดีที่คนอื่นไม่ได้ติดใจ อาจเพราะพุ่งความสนใจไปที่คนมาใหม่

ฮิ! สงสัยดังมากจนใครๆ ก็รู้จักตัวเอง แต่ตัวเองไม่จำเป็นต้องจำเขาได้ก็ได้สินะ

เด็กหนุ่มคิดอย่างพาลๆ ขณะเลื้อยไปมองคนที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะ เขามั่นใจในความทรงจำตัวเองเลยว่าดวงตาคมกริบเหมือนตาเหยี่ยวแบบนี้ จมูกโด่งได้รูปเช่นนี้ และริมฝีปากบางที่เข้ากับกรอบหน้าคมๆ ต้องเป็นคนเดียวกับที่ช่วยเขาเมื่ออาทิตย์ก่อนแน่

หล่อว้าวตายควายล้มแบบนี้ คงไม่บังเอิญหน้าเหมือนกันเดี๋ยๆ หรือก

เฮือก!

ร่างเล็กกำลังคิดอยู่ดีๆ อีกฝ่ายก็หันมาสบตาพอดีเป๊ะ บ้า
ชะมัด! ทั้งที่ควรจะหงุดหงิด เกลียดชังหน้า อายากจะอำปากดำที่
บังอาจเป็นไอ้พี่พายุคนนั้น เขากลับหลบสายตา ใจสั่นขึ้นมาชะ
เฉยๆ แล้วอาการแบบนี้มันน่าสมเพช!

มึงอย่าทำตัวเหมือนแอบชอบพี่เขาได้มัย แค่ติดคำขอบคุณ
เขาต่างหาก

เรนพลอบใจตัวเอง ทำไงได้ ก่อนหน้านี้ชื่นชมสุดๆ พอมารู้
ว่าเป็นคนคนเดียวที่ทำให้เขากลายเป็นหมาหัวเน่า สาวไม่แล
เพื่อนไม่สน มันก็เลยเป็นความรู้สึกก้ำกึ่งว่าควรจะเกลียดหรือ
ปลื้มดี แต่ด้วยความที่ป้าม้าสอนมาดี ตัดหนีนั้ญคุณต้องทดแทน...

งั้นขอบคุณก็ได้ละมั้ง...

เด็กหนุ่มเหลือบมอง

ซวบ!

อย่าหันมาสบตาพอดิเดะสิวะ!

คนทำใจแลกั้กับหน้ามองโตะอีกครั้ง แล้วพอเงยหน้าไป
สบตาก็เจอตาคนเข้าให้อีก พอครั้งที่สาม คนที่คิดว่ามนุษย์สัมพันธ์
ดีก็เอาแต่กั้หน้ากั้ตา ไม่พูดจากับใครไปเสียเฉยๆ

ยอมรับก็ได้...กูเซ็น!

สุดท้าย นายวาเรนก็ไม่อาจเอ่ยปากขอบคุณเฮียบิกไบค์ได้
ตามใจคิด เพราะพอรวบรวมความกล้าเดินไปหา ก็มีพี่สักคนเดิน
ตัดหน้าเข้าไปคุยกับพี่พายุก่อน แถมที่สำคัญ เจ้าเพื่อนสาวร่วมรุ่น
ก็แปลงร่างเป็นตุ๊กแกเกาะติดพี่พายุได้ยังไงก็ไม่รู้ นี่พอหันไปอีกที
ก็เจอเงาเงาหนึ่งขีดเอนามดูรุ่นพี่เสียอย่างนั้น จนได้แต่แอบกลอกตาบน

ขออภัย แต่...แรดเหี้ย

“เออ ช่างแม่งมันเหอะ พี่เขาจำไม่ได้ จะไปขอบคุณทำหาไรวะ จบๆ ไปเหอะ กลับบ้านๆ” เรนพึมพำกับตัวเอง ปิดประตูรถดังปัง แต่อดไม่ได้ที่จะเหลือบมองไปทางหน้าร้าน

นี่เขาพยายามเดินแบบเต่าคลานที่สุดแล้ว ชนิดที่ร้านแทบจะปิดไฟไล่ พวกกรุ๊ปเพื่อนอื่นแยกย้ายกันไปคนละทาง แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของพี่พายู

ออกมาตอนไหน หรือว่าไปต่อแล้ว

“ช่างเหอะ ไม่ใช่เรื่องของกู” เด็กหนุ่มลั่นหน้า ขยี้หัวแรงๆ ซึ่เกียจคิดแล้วว่าเสียบักไบค์สุดเท่ที่ทำให้พูดถึงเป็นวรรคเป็นเวรมาทั้งอาทิตย์จะไปต่อกับเพื่อนเขาหรือไม่ ตัดสินใจจากกลับบ้านดีกว่า ว่าแล้วก็กดปุ่มสตาร์ทเครื่องยนต์ แต่...

แกร๊กๆ...กึก!

“เอ!” เรนอุทาน แต่ใจเริ่มตกไปที่ตาตุ่ม

“ไม่เป็นไร ลองอีกที อาจจะเครื่องกระตุก”

วาเรนสตาร์ทเครื่องใหม่

แกร๊กๆ...กึก!

อีกครั้งที่เสียงรุดตังแปลกๆ พอมองไปยังแผงหน้าปัดก็พบเครื่องหมายอะไรไม่รู้แดงเกือกเต็มไปหมด คราวนี้แหละ ใจหล่นหายต๋อมไปเลย

ตอนนี้กูเปลี่ยนยางล้อรถเป็นแล้วนะ (เพราะป้าสอน) แต่ถ้าวางอื่นพัง กูก็ตายเหมือนเดิม!

เปาะแปะ เปาะแปะ...

อีกครั้งที่พายูซึ่งเหมือนจะพัดผ่านไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน

กำลังปล่อยสายฝนลงมากระทบกระจกรถ จนเรนเอาหัวโขกกับ
พวงมาลัยดังปังๆ

“ช่วยได้ช่วยดี ช่วยสุดๆ นี่กูไม่มีดวงเรื่องรถหรือไงวะ ไอ้เรน
เอ๊ยไอ้เรน”

เด็กหนุ่มดำตัวเองไปพลงโขกหัวกับพวงมาลัยรถไปด้วย
แล้วก็บ้าชะมัด! เมื่อ...

ปรี้นนนนนนน

“โอ๊ย! ไอ้หัวบ้า!” เขาตันโขกเข้าที่แดรจนมันส่งเสียงดังสนั่น
หวั่นไหวไปทั่วลานจอดรถที่เลือรดเพียงไม่กี่คัน มองจากสภาพ
แล้ว พวกรุ่นพี่กลับกันไปหมดแล้วแน่ๆ ซึ่งหากขยายความอีก
หน่อย...ปะป๊ากับหม่าม้าสุดที่รักก็เพิ่งบินไปยุโรปเมื่อเที่ยง

หัวเดียวกระเทียมลีบของจริงแล้วละ

เรนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาไล่หาเบอร์คนที่พอจะช่วยให้เขาได้ ไม่
คิดจะลงไปเปิดฝากระบะโปรงรถให้เสียเวลา เพราะดูไปก็ไม่รู้อยู่ตัวว่า
พังตรงไหน หาเบอร์คนมายกรถยังง่ายกว่า

ก็อก ก็อก ก็อก

อีกครั้งที่เด็กหนุ่มได้ยินเสียงเคาะหน้าต่าง ซึ่งครั้งนี้ไม่มี
อาการสะดุ้งสะเทือน เพราะหันกลับไปมองด้วยความตื่นเต้น
เหตุการณ์หนังก่อนลอยแวบเข้ามาในหัว และครั้งนี้...ดวงตามกริบ
ประดุจเหยี่ยวก็มองลงมา

“พี่พายุ!” เรนเปิดประตู ร้องเรียกอย่างดีใจ มองคนที่ยืนทาง
ร่วมอยู่ใกล้ๆ

เห็นมัย เท่สลๆ กูปลื้มนะลูกแล้ว

“เป็นอะไรหรือเปล่า พี่ได้ยินเสียงแดร”

“รถเสียครับพี่ ก่อนหน้านี้ยังดีๆ อยู่เลย จู่ๆ ก็สตาร์ทไม่ติด พี่พาช่วยผมด้วยนะครับ” คนพูดว่าอย่างลืမ်ตัว ส่งยิ้มอย่างมีความหวัง เพราะเห็นว่าหนาก่อนอีกฝ่ายช่วย ครั่งนี้ก็ต้องช่วยเหมือนกัน จนเผลอขอร้องเสียงอ่อน กะพริบตาขอความเห็นใจอีกหน่อย

แต่ใบหน้าหล่อเหลาที่เคยมีรอยยิ้มให้กลับนิ่งสนิท

ทำไมมองงั้นวะ เออ หรือต้องขออีก

“นะครับพี่พาๆ ผมรู้ว่าพี่พาๆ เก่งเรื่องรถ”

หนาก่อนเปลี่ยนล้อรถพี่บๆ! เสรีจ

ทว่า...

“พี่เข้าใจแล้ว”

“ครับ?” เรนทวนคำอย่างงุนงง แล้วก็ต้องงงยิ่งกว่า เมื่ออีกฝ่ายกำลังกระตุกยืมมูมปาก

“น้องเรนใช่มั๊ย”

“ครับ ผมชื่อเรน”

เรนพยักหน้าแรงๆ มองอย่างมีความหวัง ไร้ซึ่งความระแวง ยิ่งรู้แล้วว่าร่างสูงเป็นรุ่นพี่ร่วมมหาวิทยาลัย จนปล่อยให้ฝ่ายโน้นมหน้าลงมาจนแทบจะชิดกับเขา ลมหายใจอุ่นๆ ปะทะปลายจมูก แต่เด็กหนุ่มคิดเพียงว่าพี่พาๆ คงก้มลงมาดูแผงหน้าปัดรถ ก็เลยหันไปมองข้างเพื่อปิดบังเสียงในอกที่เต้นแรงขึ้น

หล่อไป ไกลไป

แต่ความเขินอายก็ปลิดปลิวไปจากหัวใจ เมื่อ...

จ๊ิบ!

“ถ้าคิดจะอ่อยพี่ ทีหลังก็ทำให้เนียนกว่านี้นะ”

ปลายจมูกโด่งฝังเข้าที่ซีกแก้ม พร้อมกับเสียงนุ่มทุ้มกระซิบ

ริมหู และนั่นก็ทำให้สายฝนตัวน้อยๆ อ้าปากพะงาบๆ ตกใจสุดขีด
เมื่อก็พี่พายุว่าอะไรนะ!

ตอนที่ 2

คำตอบแทน

แม้ฝนจะตกต่อเนื่องกันมาหลายชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด มีเพียงทิวเขาความรุนแรงจากพายุระดับที่ทำให้ร่มหักมาเป็นปล່อยซู่ซ่าเสียงดังน่าหวงหู ซึ่งมันไม่ได้รบกวนจิตใจของเรนเลยสักนิด เมื่อเทียบกับประโยคก่อนหน้านี้ กับสัมผัสอุ่นข้างแก้มจากรุ่นพี่อีกคน

เมื่อก็เสียงฝนดังกลบจนหูเพี้ยนใช้มัยวะ

เด็กหนุ่มยังพยายามปลอบใจตัวเอง ขณะกำร่มแน่นขึ้น ยืนห่างจากผู้ขายตัวโตที่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงกระโปรงรถอย่างไม่แน่ใจ

เมื่อครู่ พอพายุเอื่อยประโยคนั้นจบ อีกฝ่ายก็เอื้อมมือผ่านหน้าไปดึงฝากระโปรงให้เปิดออก จากนั้นก็ดูเครื่องยนต์ให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มีเพียงเจ้าของรถที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก จะเถียงว่าไม่ได้เอื่อย อีกฝ่ายก็ไม่รอฟัง รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พี่แสบอก

ให้ลูก เพราะจะลองสตาร์ทเครื่องดู

คนที่ยืนยันว่าไม่ได้บ่อยเลยถูกไล่ลงมายืนนอกตัวรถ ทั้งที่
ยังไม่ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา

“ฟังผิดแน่” เรนพึมพำ

ใช่ เขาฟังผิดแน่ๆ ในเมื่อพี่พายุคือคนเดียวกับเฮียบิ๊กไบค์
แสนเท่ เป็นรุ่นพี่ที่ใครๆ ก็เคารพและนับถือ อีกฝ่ายจะพูดจาหมาๆ
แบบนั้นได้ยังไง อาจจะว่าเขาอ่อนที่แค่นี้ก็ซ่อมเองไม่เป็นสินะ เออ
อ่อนกับอ่อย อาจจะหุเพี้ยน

เรนเริ่มยิ้มออก จังหวะเดียวกับที่รุ่นพี่หันมาสบตา แล้วก็บ้า
ชะมัดที่เขาหลุบตาหนีอีกครั้ง

มึงจะหล่อไปไหน ภูมิใจส่วนตัวแล้วเนี่ย

“หม้อน้ำรั่ว แล้วฟังจากเสียง ไดสตาร์ทคงมีปัญหา วันนี้คง
ต้องจอดไว้เนี่ย ตอนนี้นะคงไม่มีอู่ไหนยอมผ่าฝนมายกรถให้หรอก ต้อง
รอพรุ่งนี้เช้า...ถ้าน้ำไม่ท่วมกรุงเทพฯ ละกันนะ”

คนฟังใจหล่นไปที่ตาตุ่ม เผลอก้มลงมองพื้นลานจอดรถ
ที่นั่นอง ซึ่งถ้าฝนยังตกทั้งคืน ไม่ต้องให้เทพิดาสำนักไหนมา
ฟันธงก็รู้ว่าไม่มีอู่ไหนยอมผ่านน้ำท่วมมายกรถให้เขาหรอก ที่
สำคัญ...เขาไม่รู้จักอู่สักแห่ง

“งั้นพี่ไปแล่นนะ”

หมับ!

“เดี๋ยวพี่ อย่าทิ้งผมไว้จ้ะ!”

พอสถานการณ์ฉุกเฉิน เรนก็ลืมหินไปหมดแล้วว่าเพิ่งฟังอะไร
มา รีบพุ่งไปจับมืออีกฝ่ายเอาไว้แน่น เหยหน้ามองด้วยสายตาแบบ
ลูกหมา

ขณะที่พายุก็พัดสลายตามองมือที่ถูกจับเอาไว้ จนเรณูรีบปล่อยมือ

“พี่มีอุโหนณะนำมา้ยครับ เอาแค่พอจะมายกรถให้ผมตอนนี้ก็ได้”

รุ่นพี่รูปหล่อลูปปลายหางอย่างใช้ความคิด ซึ่งมันทำให้คนมองใจชื้นขึ้น เพราะเป็นนิมิตหมายอันดีว่าพี่แกต้องมีคู่สักทีในใจแน่ๆ ไม่งั้นป่านนี้คงบอกปิดไปแล้ว

“มีก็มียู่หอรอก แต่ค่าใช้จ่ายแพงนะ จ่ายไหวมั้ยละ”

“ไหวครับ!”

เด็กหนุ่มมั่นใจในอำนาจบัตรเครดิตของปะป๊ามากกว่าจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้จนยิ้มแฉ่ง ไม่ทันสังเกตว่าคนยื่นข้อเสนอกระตุกมุมปากอย่างพอกพอกใจ จากนั้นก็ล้วงมือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาต่อสาย เด๋วว่าคงเป็นอุที่ว่า ใช้เวลาเพียงพักเดียว ทางนั้นก็หันมาอีกครั้ง

“คนที่อยู่กำลังมา”

นี่เป็นข่าวดีที่สุดที่ได้ฟังเลย ไม่สิ ข่าวดีที่สุดน่าจะเป็นเรื่องที่เขาذنหุเพี้ยน เข้าใจผิดไปแวบหนึ่งว่าพี่พายุปากหมา นิสัยทราม ใส่ความว่าเขาเอาตัวไปอ่อย เพราะความจริงพี่พายุออกจะหล่อเท่ นิสัยดี มีน้ำใจ ช่วยไ้เรณูตัวน้อยๆ คนนี้เหมือนครั้งก่อน

ในเมื่อพี่พายุเป็นเฮียบิ๊กไบค์ งั้นจะลืมนะ เรื่องที่เปิ้ลปลื้มพี่ออกนอกหน้าไปก่อนก็ได้

เด็กหนุ่มคิดอย่างใจกว้าง (?) ยิ้มหวาน ฮัมเพลงด้วยอารมณ์ที่ดีขึ้นโข หารู้ไม่ว่าคนใจดีข้างๆ ก็กำลังยิ้มเช่นกัน

หากเป็นรอยยิ้ม...หมายมาด

แม้ว่าณยัศวินโปรยปรายไม่ขาดสาย แต่ใช้เวลาไม่นาน รถยกคันใหญ่ก็เล่นเข้ามายังลานจอดรถ จนคนที่นั่งเล่นเกมโทรศัพท์รออยู่ในรถถอนหายใจอย่างโล่งอก แล้วยิ่งหายใจหายคอคล่องขึ้นเมื่อพี่พายุเดินลงมาจากรถเจ็ตที่นั่งคันใหญ่ แล้วตรงไปหาคนขับรถยก

ก่อนหน้านี้เรนกังวลใจว่ารุ่นพี่จะกลับเลยหรือเปล่า แล้วก็แทบจะยกภูเขาออกจากอก เมื่อพี่พายุว่าง่าย ๆ

‘พี่ขอไปคุยงานที่รถก่อน เดี๋ยวรถยกมาถึงแล้วจะมาเรียก’
เมื่อไม่ต้องมานั่งเกร็งอยู่ในรถคันเดียวกัน แต่มีคนรอเป็นเพื่อน แถมจัดการธุระให้ พี่พายุแม่งโคตรเจ๋งอะ

“ลงมาสิ ช่างเขาจะได้จัดการต่อ” ร่วงสูงเดินมาบอก คนฟังก็รีบคว้ากระเป๋าพร้อมร่มลงจากรถแต่โดยดี

“แล้วผมต้องทำอะไรมัย อิม ผมว่าผมอยู่เฉยๆ ดีกว่า”

สายตาที่หันมามองราวกับถามว่า ทำอะไรเป็นบ้าง จนเด็กหนุ่มยิ้มแห้ง ถอยหลังอีกก้าว มองคนขับรถยกที่เข้ามาจัดการรถของเขาอย่างคล่องแคล่ว โดยมีพายุคอยช่วยอีกแรง ได้แต่มองตาปริบๆ ชักรู้สึกผิดที่เป็นธุระให้อีกฝ่ายจนจะเลยเที่ยงคืนอยู่แล้ว

“พี่พายุๆ” รถของเรนถูกยกขึ้นไปอยู่บนรถยกแล้ว แต่เจ้าของรถเพิ่งนึกขึ้นได้

“แล้วผมจะติดต่อช่างเขาอย่างไรละ”

เบอร์ก็ 모르 หน้าก็ 모르จัก ถึงรถจะอายุสี่ปีกว่าแล้ว แต่ก็แพงเอาเรื่องเลยนะ

“ต้องไปที่คู่ด้วยกัน ไปจัดการเอกสารให้เรียบร้อย”

“ตอนนี้เนี่ยนะ!” คนฟังก้มลงมองนาฬิกา พอเงยหน้าขึ้น...

“เอ่อ ตอนนี้นึกตอนนี้นี้ครับพี่” สายตาที่ถามว่า แล้วมีปัญหาอะไร ทำให้คนที่จะไวยเปลี่ยนคำพูดทันควัน ปลอบใจตัวเองว่า พี่เขาเป็นธุระให้ยังไม่บ่น แล้วรถกูเองจะบ่นทำเป๊ะอะไร

“แต่ผมจะไปยังไงอะ”

“นั่นไง”

นั่นไงของพี่พายุคือการขึ้นวิ้งข้ามไหล่ไปยังรถเจ็ตที่นั่งจนเรนอ้าปากค้าง

“เฮ้ย! พี่จะไปส่งผมเหรอ ไม่ได้ๆ ผมรบกวนพี่แบบนั้นไม่ได้เหรอก นี่ก็เสียเวลาพี่มามากพอแล้ว ผมเกรงใจ” ป้าม้าสอนมาตินะ ว่าให้รู้จักเกรงใจคนอื่น

“เสียมากกว่านี่ก็ไม่ต่างกันเท่าไรเหรอก”

อุย เจ็บฉิบ

เรนหันหน้าหนีทันทีที่พายุก้มลงมองนาฬิกา ได้แต่เกาแก้ม แก่เก้อ แล้วก็เดินไปปะเข้ากับคนขับรถยก

ยืมให้กูทำไมวะ

หากยืมให้ธรรมดา วาเรนก็คงยืมกลับ แต่แววดากรู้มกรีมแพรวพราวที่มองตรงมา ทำให้ขนลุกแปลกๆ จนแอบเชยิบเข้าหาพายุอีกสองก้าว

ท่าทางที่พายุก็ก้มลงมอง แล้วหันไปมองคนของอุ๋

“ยังงี้ก็มีทางเลือกสองทาง หนึ่ง ไปรดพี่ หรือสอง...” เรนที่หลบสายตาจากคนขับรถยกเงยหน้าขึ้นมาสบตา แล้วน่าแปลกที่ตาขวาเขากระตุกยิกๆ อย่างไม่น่าให้อภัย

“ไปกับคนของอุ๋”

แน่!

เหี้ย! ฎกแล้ว!

สิ้นคำของพายุ เรนก็หันไปมองคนของอุที่ว่า ซึ่งกำลังยิ้มกว้างจนเห็นฟันหลอสองซี่ ซึ่งเขาไม่ใช่คนที่ดูถูกคนหรอกนะ แต่สภาพเสื้อผ้าอมแมม ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง แถมมีกลิ่นตุๆ งานนี้ต่อให้โดนด่าก็ยอมละวะ เขาว่าคนรู้จักเอาตัวรอดเป็นยอดคน!

เดี๋ยวนะเป็นข่าวในไลน์ที่หามาอ่านแล้วจะยุ่ง

“ผมเลือกทางที่สาม” แต่ร่างเล็กก็ยังมีสติมากพอที่จะเพิ่มอีกตัวเลือก

“ผมจะไปแท็กซี” เรนประกาศอย่างภูมิไฉนมองตัวเองแต่...

“หึๆ”

“หวัะอะไรพี่พายุ”

“เปล่า! แต่ฝนตกแบบนี้ แอ้มเพียงคิดกว่า จะมีแท็กซีสักคันยังวิ่งอยู่ และถึงมี ถ้ารออยู่ตรงนี้คนเดียวก็ไม่รู้จะโดนอะไรบ้าง แอ้มนี่ตอนกลางคืนเปลี่ยวน่าดู ร้านก็ปิดไฟหมดแล้ว เออเห็นข่าวไม่กี่วันก่อนด้วยนะ ว่ามีคนเจอศพนักศึกษาถูกฆ่าข่มขืนอยู่ซอยถัดไป หันแยกชิ้นส่วนจนเลือดสาดกระจายไปทั่ว...”

หมับ!

ไม่ต้องรอให้พายุสาธยายจบ ก็มีมือขาวๆ คว้ามาเกาะแขนเสื้อมัน พร้อมกับดวงตากกลมโตฉ่ำน้ำที่ซ้อนขึ้นมอง ปากเบะออกแล้วว่าเสียงเครือ

“พี่พายุ เรนขอร้อง ไปส่งเรนหน่อยนะ ไหว้ละ”

จากนั้นก็เด้กตัวน้อยเดินเกาะแขนตามต้อยๆ ขึ้นรถของ

พายุไปแต่โดยดี

งานนี้เต็มใจเต็มใจ ไม่ได้ถูกล่อลวงเลยจริงๆ

“น้าบ้านพี่!!!”

“ใช่ ไม่ได้บอกหรือ”

“ไม่มีสักคำเหอะ อี๊! ก็ใจหายใจคว่ำตังนาน นี่ถ้ารู้ว่าเป็น
ของบ้านพี่ ผมไม่เล่นตัวหรอก กระโดดขึ้นรถนานแล้ว” เรนว่า
อย่างโล่งอก ขณะมองผู้รถขนาดใหญ่ที่กินอาณาเขตกว้างขวาง
แถมยังมีรถสปอร์ตหลากหลายรุ่นจอดเรียงเป็นตับ ไม่นับรวม
บิ๊กไบค์ ซูเปอร์ไบค์แสนเท่าที่กำลังรออัพเครื่องอยู่ในโรงจอด
ด้านใน

นี่ถ้าคนขับรถยกไม่มายกมือไหว้ลาพี่พายุ เขาคงไม่รู้อีกนาน
ว่านี่ลูกเจ้าของอู่ แม้ก่อนจากไปจะมองเขาด้วยแววตาแปลกๆ
ก็ตาม ไหนจะ...

‘ขอให้คืนนี้สนุกนะครับ’

สนุกบ้านบ้าพี่สิ รถเสีย ตัวเปียก ไม่รู้จะกลับบ้านยังไง
แต่เรนก็ปิดเรื่องรำคาญใจออกจากหัวอย่างรวดเร็ว หันมา
สนใจเจ้าของอู่ที่ส่งเอกสารมาให้เขารอก

“ใส่แค่ชื่อ เบอร์โทร.กับที่อยู่ก็พอ”

“ครับผม” คนพึ่งรับเอกสารมารอกอย่างว่าง่าย พอเรียบร้อย
ก็ส่งคืน

กุติตไปเองหรือเปล่าว่าพี่พายุยิ้มแบบพอใจ

“ถ้ารถซ่อมเสร็จเมื่อไหร่จะโทร.ไปแจ้งก็แล้วกัน”

“แล้วถ้าผมจะโทร.มาถาม ต้องโทร.เบอร์ไหนอะ” พายุเดิน

ไปหยิบนามบัตรมาส่งให้ ซึ่งเรนพบว่าเป็นนามบัตรของอู๋ ไม่ใช่
ของรุ่นพี่รูปหล่อ จึงแอบเสียดายนิดๆ

อ้าว! ตอนนี้รู้แล้วไงว่าพี่พายุนะเจ๋ง ได้รู้จักคนดังของ
มหาวิทยาลัยก็เท่ไม่หยอกนะ

“นั่นผมกลับ...”

“ตามมาสิ”

“ไปไหนพี่”

เรนที่กำลังจะลากลับรีบลุกตาม เมื่อเจ้าของอู๋ก้าวยาวๆ นำ
เข้าไปในออฟฟิศด้านใน คิดในแง่ดีว่าคงยังจัดการเอกสารไม่เสร็จ
สองขาก็เลยรีบวิ่งตามอย่างนึกอนาคตความยาวขาตัวเอง

สัส! พี่พายุแค่เดิน แต่กูต้องวิ่งตาม

คนข้างหน้าที่ไม่หยุดรอ เดินนำขึ้นชั้นสองไปอย่างรวดเร็ว
เรนก็ยิ่งจ้ำอ้าว

“ไอ้ย!”

พอพายุหยุด เรนจึงเบรกไม่ทัน กระแทกเข้าเต็มแผ่นหลัง
กว้าง

“พี่หยุดทำไมเนี่ย”

“ไม่หยุดจะไขวญแฉังไง เข้ามาสิ” เด็กหนุ่มลอบจมูกบ่อยๆ
แต่พอลืมตาอีกที เขาก็เห็นห้องขนาดไม่ใหญ่นัก มีเตียงนอนตั้ง
อยู่ติดผนังด้านหนึ่ง กลางห้องมีผู้ชายตัวโตที่กำลังถอดนาฬิกา
ออกวางที่โต๊ะด้วยท่าทางง่ายๆ แต่เท่ฉาบหาย

เคยเห็นนายแบบนาฬิกาบนปกนิตยสารมั้ง เออ แม่งใช่!

“ที่นี่...”

“ห้องพี่เวลามาค้างที่อู๋” พี่พายุตอบ เดินไปยังตู้เสื้อผ้า คว้

ผ้าขนหนูกับเสื้อผ้ามารองให้

“ไปอาบน้ำสิ เดี่ยวจะไม่สบาย” คนพูดชี้ไปยังประตูห้องน้ำ

“แต่ผมเกรงใจ”

“เสร็จแล้วจะได้มาคุยเรื่องค่าใช้จ่ายกัน”

“นั่นผมจะรีบอาบน้ำ”

เรนยอมรับว่าตั้งแต่ฟังเรื่องฆ่าหั่นศพเลือดกระจายเข้าไป เขาก็เย็นสันหลังแปลกๆ เกรงว่าจะมีวิญญาณสาวนักศึกษาตามติดมาด้วย ซึ่งถ้าให้กลับบ้านคนเดียว แคมทั้งบ้านไม่มีใครอยู่ มันก็แอบกลัวอยู่เล็กๆ ไม่สิ โคตรพ่อโคตรแม่กลัวเลยครับ ดังนั้นพอพี่พายุทำท่าจะเสนอที่พักให้ก็อยากตกปากรับคำ ติดที่เพิ่งเจอกันครั้งที่สอง แต่หากมันมีเหตุผลมารองรับก็อีกเรื่องหนึ่ง

พี่พายุบอกแล้วว่า จะเก็บแพง ไอ้ที่พักนี่ก็คงเหมาจ่ายไปแล้ว

พอคิดแบบนั้น คนต้องเสียเงินก็เดินเข้าห้องน้ำอย่างสบายใจ หารู้ไม่ว่าค่าใช้จ่ายสำหรับคืนนี้...แพงกว่าที่คิด

ถ้ากูเป็นเปลก็อยากได้คนแบบนี้เป็นตัวละอะ

คนที่ก้าวออกมาจากห้องน้ำแอบคิด ทั้งยังผลอกลิ้นน้ำลายเอือกใหญ่ มองตรงไปยังเจ้าของห้องที่ไปอาบน้ำมาจากไหนไม่รู้ ถึงสวมเพียงแค่กางเกงขาสั้นพอดีเข้ากับเสื้อกล้ามสีดำสนิท เผยให้เห็นช่วงบ่ากว้าง ท่อนแขนแข็งแรงที่มีกล้ามเนื้อ ผิดกับเนื้อตัวแห้งๆ ของเขา ยิ่งเรือนผมสีเข้มที่ขึ้นหมาดๆ ตกลงมาปรกเลียวน้ำนมคายนที่กำลังเล่นโทรศัพท์มือถือ ก็ยิ่งทำให้ผู้ชายคนนี้เซ็กซี่อย่างน่าประหลาด...

เซ็กซี่จนใจลั่น

เรนรู้สึกถึงออร่าของผู้ชายอีกคนจนตัวหดเล็กลีบลง

“ขอบคุณที่ให้ใช้ห้องน้ำครับ”

เจ้าของห้องเงยหน้าสบตา แล้วยันกายขึ้นมานั่งบนเตียง
มือใหญ่ตบลงที่เบาะข้างตัว

“มานั่งนี่สิ”

แม้อยากจะถามว่าเรื่องค่าใช้จ่ายเกี่ยวอะไรกับการขึ้นไปนั่ง
บนเตียง แต่เด็กหนุ่มก็เดินขี้อึ้งขึ้นไปอย่างว่าง่าย

หมับ!

“เช็ดผมให้แห้ง เดี่ยวก็ไม่สบายหรอก”

จ๊อ อ่อนโยนสุดๆ เลยวะ

ร่างเล็กตัวแข็งทื่อ เมื่ออีกฝ่ายยื่นมือมาดึงผ้าขนหนูไปเช็ด
ผมให้ แล้วมันโกล่ไปมัยที่จะมานั่งซ้อนหลังกันแบบนี้ แล้วพี่ตัวอุ่น
ไปมัย ไอร้อนถึงแผ่นมาถึงแผ่นหลังจนวูบวาบไปหมด

เรนไม่ได้ชอบผู้ชาย เขาชอบผู้หญิงมาตลอดชีวิต แต่ไหน
เป็นนี้ก็ 모르

“แรงไปก็บอก”

เฮือก!

พอเสียงทุ้มกระซิบข้างกกหู คนฟังก็ขมลุกชูทั้งตัว ได้แต่นั่ง
ตัวแข็ง มองตรงไปยังผนังอีกฝั่ง ปล่อยให้ร้อนฟุ้งที่เปื้อมไปด้วยความ
ปรารถนาดีเช็ดผมให้อย่างนุ่มนวล แต่วิธีเช็ดกลับทำให้ร้อนๆ
หนาวๆ ไหนจะท่อนแขนแข็งแรงที่วางคอกข้างหนึ่งบนบ่าเขาอีก

กลิ่นสบู่หอมสะอาดลอยเข้าเต็มจมูก

“กะ...โกล่ไปนะพี่”

“ก็ไม่นะ” เสียงทุ้มยังคงดังชัดหู ขวนให้สยิวในท้อง

“หนะ...ไหนดีพายุบอกว่าจะคุยเรื่องค่าใช้จ่าย”

บ้าฉิบ เสียสิ้น!

“คุยแน่ แต่เดี๋ยวขอเช็ดให้แห้งก่อน”

ลมหายใจอุ่นๆ รินรดต้นคอ ขณะที่พายุวางมือข้างหนึ่งบน
ต้นคอขาวจั๊วะ อีกมือเช็ดผมอย่างเบามือ จนเรนได้แต่กำสองมือ
เอาไว้ที่ชายกางเกงแน่น ผิวแก้มยิ่งร้อนจัด

เย็นเย็นอีกที ภูไม่ได้ชอบผู้ชายนะ

เฮือก!

ใช่ เขาไม่ได้ชอบผู้ชาย แต่ทำไมพอพายุลากปลายนิ้วผ่าน
ต้นคอแผ่วๆ เขาถึงเสียววูบจนหน้าแดงกำ สะดุ้งสุดตัว

“อะ...ผมว่าผมเช็ดเองดีกว่า”

อีกฝ่ายไม่ตอบ แค่เพิ่มแรงขยี้มากขึ้น พร้อมทั้งขยี้ตัวเข้า
มาจนแผ่นอกแนบชิดกับแผ่นหลัง ไบหน้าค้มก้มโน้มลงไปเพื่อชอกคอ
ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

“แน่ใจหรือว่าจะอยากเช็ดเอง”

จ๊ีบ!

“พะ...พี่ทำอะไร!” ปากอุ่นแนบลงบนต้นคอจนต้องถาม
เสียงดังลั่น

พลັก!

“เฮ้ยยย!”

วาเรนรับรู้ถึงอันตรายที่ประชิดตัวเข้าเกินไป เพราะตอนที่เขารู้สึกทะแม่งๆ ร่างเล็กก็ถูกดันลงนอนราบกับเตียงนุ่มอย่างรวดเร็ว
จนผ้าขนหนูที่อยู่บนหัวร่วงลงพื้น แต่นั่นไม่ใช่ที่สุดของความตกใจ
เพราะสิ่งที่ชอกยิ่งกว่าคือ...ร่างสูงที่ตามมาคร่อมทับเหนือร่าง!

“พี่พายุจะทำอะไร ปล่อยผมนะเว้ย!” เรนไววายเสียงลั่น
พยายามดันอกอีกฝ่ายออก แต่กำแพงมนุษย์ไม่ยับเลยสักนิด

หมับ!

“ก็เรากำลังจะคุยเรื่องค่าใช้จ่ายกันไง”

“ค่าใช้...จ่าย...เฮ้ย!!!”

คนที่เพิ่งเข้าใจความหมายอย่างครบถ้วนกระบวนการความ
เบิกตากว้าง

พี่พายุไม่ได้เรียกร้องเป็นเงิน แต่เป็น...ร่างกาย

“นี่พี่เป็นเกย์?” เขาถามเสียงลั่น หวังสุดใจว่าเป็นการหยอก
เล่นเฉยๆ

“ว่ากันตามตรงต้องบอกว่าโบ” พายุก็ตอบพลาญชักไหล่
ไม่มีท่าทีล้อเล่นเลยสักนิด จากนั้นก็โน้มหน้าลงมาหาคนที่ซอก
ตาค้างจนลืมหินดินนี้

“และเรณก็เป็นคนเสนอพี่เอง”

“มะ...”

“จู่ๆ หม้อน้ำรั่ว รถมอเตอร์ไม่ติด แคมยังมองพี่ตลอดงาน”
พอรุ่นพี่แจงทีละข้อ เรนพูดไม่ออก

เรื่องมองตลอดงานนะใช่ แต่เรื่องหม้อน้ำรั่วกับรถมอเตอร์
ไม่ติดนี่ เหตุสุดวิสัยนะ!

“ผม...”

“แบบนี้ใครๆ ก็รู้ว่าทอดสะพานให้”

ก่อนที่เรณจะแก้ตัว เสียงทุ้มก็ดังซิดริมหู จนเด็กหนุ่มเบิก
ตากว้าง

พี่!

สิ้นคำ ใบหน้าคมก็ซุกเข้าที่ซอกคออย่างรวดเร็ว ปากอุ่น
แนบผิวขาว ไรหนวดถูครูดกับผิวเนียนจนวาเรนสะดุ้งโหยง แล้วก็
ต้องตาค้าง เมื่อฝ่ามือใหญ่กำลังสอดลึกเข้ามาใต้เสื้อนอนเนื่อบาง
บ่าฉิบ! มือใหญ่ๆ สากๆ เย็นๆ ที่พอญากับแผ่นท้องก็ทำให้เสียววูบ
จนหน้าแดงช้ำน

“ปล่อยผมนะ พี่กำลังเข้าใจผิด” เขาพยายามแก้ตัว พยายาม
ดันไหล่กว้าง แต่เรียวแขนมันหายไปพร้อมกับริมฝีปากอุ่นที่กำลัง
พรมจูบช่วงไหล่

มึงอย่าเคลิ้มสิไอ้เรน อย่าเคลิ้มสิวะ!

“แน่ใจหรือว่าพี่เข้าใจผิด”

หมีบ!

ผู้ชายเขาวาอย่าโจมตีที่อาวุธคู่กาย!

วาเรนสะดุ้งอีกครั้ง กัดปากแน่นจนซีดขาว เมื่อมือใหญ่
เลื่อนมาวางแหมะลงบนกึ่งกลางลำตัว บ้าชะมัด! เพราะแค่พี่พายุ
ลูบๆ คลึงๆ ลูกชายเขาก็คันมีอาการ จนได้แต่ยกมือปิดปาก
ส่ายหน้าแรงๆ แทนคำปฏิเสธ

“พี่...หยุด...”

คนพูดยังรู้เลยว่าเสียงเบาหวิว แต่ทำไ้ได้ คนมันไม่เคย พอ
มีคนมาจับเข้าให้ก็สั่นไปทั้งตัว ไหนจะริมฝีปากอุ่นที่กำลังประทับ
เข้ากับพวงแก้ม กดหนักๆ ไล่มาที่ปลายคาง ลื่นขึ้นก็เลียบน
ผิวขาว อย่างที่เรนสะท้าน ร้องอ้ออ้อ พยายามเบี่ยงหลบไปทางอื่น
แต่ก็ไม่พ้น

เด็กหนุ่มไม่มีคำตอบหรือกว่าทำไมเขาถึงนอนตัวเปลี้ยอยู่
บนเตียงของอีกฝ่าย อาจเพราะแรงซ็อก แรงตกใจ หรืออาจเพราะ

ในส่วนลิกนิกขึ้นชมอีกฝ่ายตั้งแต่ครั้งมาช่วยเปลี่ยนยางล้อรถให้ แต่ด้วยศักดิ์ศรีลูกผู้ชายที่เหลือติดกาย...

“หยุด! ผมไม่ตกลงด้วยนะพี่พายุ!” เขาดันอกกว้างเต็มแรง ร้องออกมาสุดเสียง ซึ่งคนฟังก็ยืนกายขึ้น

กึก!

ทันใดนั้น เรนก็เ็นวาบไปทั้งตัว เมื่อดวงตาร้อนแรงเปลี่ยน เป็น...เ็นชา

“เลิกเล่นตัวได้แล้ว มากเกินไปก็น่ารำคาญ”

“!!!”

เด็กน้อยเผยอริมฝีปากอย่างตกใจ ดวงตากลมโตจำไปด้วย หยดน้ำใส แต่เปล่าเลย ไม่ได้หวาดกลัว หากแต่เป็น...เจ็บใจ

ขณะที่คนตัวโตก็ดูจะพอใจที่คนได้ร่างเล็กด้นลึกที่ ใบหน้า คมจึงโน้มเข้าไปหมายจะกดจูบปากสืสด แต่...

โครม!!!

วินาทีนั้น เรนคว้าหมอนใบใหญ่มาฟาดหัวของพายุเต็มแรง จนเจ้าของห้องมีนงไปหลายวินาที เป็นโอกาสให้เด็กหนุ่มมัยนกาย สุดความสามารถ ดันจนกลิ้งลงมาจากเตียง หายใจหอบรุนแรง ผมแผ่กระเซอะกระเซิง ชี้น้ำด่า

“ไปตายซะ! ไอ้เหี้ย!!!”

ความจริงกระแทกหน้า แท้จริงแล้วเขาโดนคำว่า ‘อ่อย’ ไม่ใช่ ‘อ่อน’ จริงๆ ด้วย และนั่นก็ทำให้เด็กหนุ่มรีบปาดน้ำใสออกจาก แก้ม

ความชื่นชมที่มีมาตลอดอาทิตย์ หายวับไปเพราะการ กระทำต่ำทรามของคนตรงหน้า!

“สัสเฮีย! กูไม่ได้่ออยมึง ไม่เคยคิดเลยด้วย หน้าตาก็ดี แต่นิสัยเหี้ยฉิบหาย กูบอกเลยนะว่า ต่อให้มึงเอาเงินมากองตรงหน้า กูก็ไม่ยอมอ้าขาให้มึง!!!” เรนตะโกนเต็มเสียง ดึงเสื้อมาปิดบังร่างกายด้วยความผิดหวัง เจ็บใจจนน้ำตาไหล

พอว่าจบ คนพูดก็พุ่งตัวไปทางประตู หมายถึงจะให้พ้นๆ หน้าไอ้พี่พายุคนดัง แต่...

“กระเป๋ากูอยู่ไหน”

เขาหันขวับกลับมาถามคนที่ยังนอนหลับสบายจมูกอยู่บนเตียง

“จะไปไหน”

“กลับบ้านสิวะ ใครจะอยากอยู่กับไอ้โรคจิตอย่างมึง!”

“อยู่ในตู้เสื้อผ้า”

เรนพุ่งไปเปิดตู้เสื้อผ้า พอเห็นกระเป๋าก็รีบคว้ามากอด เหลือบมองอีกฝ่ายอย่างหวาดระแวง แต่พายุไม่มีท่าทีจะตามมาคุกคาม แค้นอนตะแคงข้างมองมาทางนี้

“อ้อ ขอเตือนด้วยความหวังดีว่าเสียงตะโกนเมื่อกี้คงทำให้ข้างตึ้นมาทั้งอู่ แล้วจากสภาพแบบนี้...ออกไปก็ไม่น่ารอดเกินสามก้าว”

พายุมองหน้าแดงช้ำแล้วกดสายตามองเป้ากางเกงที่ตุงขึ้น จนเรนก็รีบยกมือบัง หน้ายังแดงก่ำ แต่เปล่าเชิน ตอนนี้โกรธ

“มองอะไรวะ ไอ้โรคจิต!”

“เฮ้อ หมดอารมณ์ฉิบ” เจ้าของห้องลุกขึ้นมาขี้นหัวอย่างเบื่อหน่าย ไม่สนใจทำแยกตัวของอีกคน

“แบบนี้ไงถึงเบื่อพวกเด็กๆ”

“ใครเติกวะ!” เรนเถียง แยกเชียวซู่ฟ่อ แต่พอเขาเดินมาก็
ถอยกรูดไปชิดประตูห้อง ไม่กล้าออกไปหรอก บอกเลยว่าคำซู่ได้
ผล

ตูป!

“อ้าว นอนซะ ไม่มีอารมณ์จะทำต่อแล้ว”

“ใครจะเชื่อ”

เชื่อก็ควายเป็นแล้ว!

เรนมองหมอนอีกใบที่ถูกดึงจากตู้เสื้อผ้า แล้วพายุก็โยนไป
ยังโซฟาตัวยาว บอกร่างๆ เหมือนเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ใคร
จะเชื่อลง ได้แต่กอดกระเป๋าด้วยความระแวงสุดขีด เจ้าของห้อง
แค่ยกไหล่ไม่ใส่ใจ เดินไปปิดไฟจนทั้งห้องมืดสนิท

“อย่าเข้ามานะ!”

เด็กหนุ่มหนีไปสุดมุมห้อง มองเงาตะคุ่มๆ ของพายุที่กลับ
ขึ้นเตียง แล้วดึงผ้าห่มมาคลุมถึงไหล่เหมือนเขาไม่มีตัวตน

“ทำบ้าอะไรวะ...”

“อ้อ ถ้าจะอยู่ต่อก็เงียบๆ ด้วยล่ะ พี่จะนอน”

“หะ!” เรนง้อปากคาง มองเงาดำที่พลิกตัวหันเข้าหา
กำแพงอย่างไม่แคร์เขาเลยสักนิด

ตอนแรกก็ยังยืนนิ่งอย่างไม่ไว้วางใจ แต่ห้านาทีก็แล้ว สิบนาที
ก็แล้ว พอครึ่งชั่วโมงผ่านไป เรนก็จำใจเดินมาหย่อนก้นนั่งที่โซฟา
แต่ดวงตากลมโตที่วาวไปด้วยหยดน้ำยังคงมองตรงไปยังคนบน
เตียง ยิงได้ยินเสียงกรนเบาๆ เขาก็ยิ่งเจ็บใจจนอยากร้องไห้

เอาความรู้สึกดีๆ ของกูคืนมานะ!

เด็กหนุ่มบอกตัวเองว่าพอเช้าเมื่อไหร่ เขาจะชิงทันที ที่ต้อง

ทำก็แค่นั่งรอนิ่งๆ อยู่อีกสี่ชั่วโมงเท่านั้น

แต่ความเหนื่อยล้าที่เจอมาทลอดทั้งวัน บวกกับอุณหภูมิ เย็นๆ ของเครื่องปรับอากาศ และเสียงสายฝนที่ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ก็ทำให้ร่างเล็กเอนลงแนบกับโซฟามากขึ้นทุกที...ทุกที...

สิ่งสุดท้ายที่เรนจำได้ก่อนจะหลับผล็อยไปก็คือ รอยยิ้มของคนที่เขาขอตั้งตัวเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง!

ไม่ต้องมายุ้มเอ็นดูเลย ภูโกรธมึงจริงๆ ด้วย

ยามดึกสวัดที่มีเพียงเสียงสายฝนกับสายลมพัดกระแทก หน้าต่าง พายุกำลังย่นกายขึ้นมาซำๆ มองตรงไปยังร่างเล็กๆ ที่ขดตัวเป็นก้อนอยู่บนโซฟา ทั้งดูน่าสงสารและน่ารักในเวลาเดียวกัน

น่ารักสิ ตาวาวๆ ที่ฉ่ำไปด้วยน้ำ กับปากแดงๆ ที่เบะออกจะร้องไห้

ความคิดของคนที่กลั่นขำสุดความสามารถ เดินตรงไปหาคนที่ควรจะระแวงเขาจนหลับไม่ลง แต่ตอนนี้ ต่อให้ไฟไหม้ก็คงไม่ตื่น

“ถูกใจแล้วสิ” พายุเปรย

จากนั้นร่างสูงก็จัดการซ้อนร่างรุ่มน่องร่วมสายรหัสขึ้นมาอุ้มอย่างเบามือ ก้าวยาวๆ ตรงไปที่เตียงนอนนุ่ม วางลง แล้วขยับขึ้นไปนอนเคียงข้างกัน ซึ่งถ้าเรนตื่นอยู่คงคิดว่าหน้าไม่อาย เมื่อสองมือไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะสอดรอบเอวเล็ก ดึงเข้ามาในอ้อมกอด

“อ้อออ” ชายหนุ่มฟังเสียงครวญครางของเด็กที่เอาเรื้องน่าดู แต่พักเดียวก็กลายเป็นฝ่ายขบหน้าลงกับอกเขา จนริมฝีปาก...แสดะยิ้มชั่วร้าย

ถูกใจตุ๊กตาตัวนี้แล้วสิ

ความคิดที่หากน้องชายฝาแฝดมาได้ยิน ก็คงขอไว้อาลัยแต่
ตุ๊กตาตัวที่วาดด้วยความสงสารอย่างสุดซึ้ง